

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a strategy for mental health care in the UK. The strategy is based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

The strategy also sets out a number of objectives for the mental health services in the UK:

- To reduce the number of people with mental health problems who are admitted to hospital.
- To improve the quality of care for people with mental health problems.
- To improve the support available to people with mental health problems.
- To improve the awareness of mental health problems in the general public.

The strategy also sets out a number of actions that need to be taken to achieve these objectives:

- To improve the quality of care for people with mental health problems, the following actions need to be taken:
  - To improve the training and development of staff.
  - To improve the quality of care for people with mental health problems.
  - To improve the quality of care for people with mental health problems.

The strategy also sets out a number of actions that need to be taken to improve the support available to people with mental health problems:

- To improve the support available to people with mental health problems, the following actions need to be taken:
  - To improve the support available to people with mental health problems.
  - To improve the support available to people with mental health problems.
  - To improve the support available to people with mental health problems.

The strategy also sets out a number of actions that need to be taken to improve the awareness of mental health problems in the general public:

- To improve the awareness of mental health problems in the general public, the following actions need to be taken:
  - To improve the awareness of mental health problems in the general public.
  - To improve the awareness of mental health problems in the general public.
  - To improve the awareness of mental health problems in the general public.

TAYFUN PİRSELİMOĞLU • **Kadastrocu**

TAYFUN PİRSELİMOĞLU Trabzon'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Viyana'ya gitti, Hochschule für Angewandte Kunst'ta resim ve gravür eğitimi aldı. Dünyanın çeşitli şehirlerinde sergiler açtı, ortak sergilere katıldı. Sinemaya senaryo yazarak başlayan Pirselimoglu *Hiçbiryerde* (2002), *Rıza* (2007), *Pus* (2009), *Saç* (2010), *Ben O Değilim* (2013), *Yol Kenarı* (2017), *Kerr* (2021) filmlerini yönetti. Pirselimoglu, *Çöl Masalları* (1996), *Kayıp Şahıslar Albümü* (2002), *Malihulya* (2003), *Şehrin Kuleleri* (2005), *Kerr* (2014), *Berber* (2016) romanlarının yanı sıra *Otel Odaları* (2009), *Harry Lime'in En Yeni Hayatları ya da Üçüncü Adam'ın Övgü* (2012), *Çölün Öbür Tarafı* (2018) hikâye kitaplarının ve *Mithra ve Bildürünler* (2011) adlı anı kitabının yazarıdır.

İletişim Yayınları 3053 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 542

ISBN-13: 978-975-05-3160-6

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAKTAKI ÇİZİM Tayfun Pirselimoglu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Kadastrocu

İçindekiler

<i>Hikâye bu sefer böyle başlıyor...</i>	7
<i>Tapu Kadastro Müdürlüğü Parsel Sorgulama Şubesi</i>	13
<i>Sayın yolcular...</i>	21
<i>Ayhan Işık'ın mezarı</i>	47
<i>Biraz da eğlenelim, değil mi?</i>	57
<i>Meryem</i>	75
<i>Yollar açıldı</i>	82
<i>Çifte Çamlık Tren İstasyonu</i>	87
<i>Gurbet Kuşları</i>	107
<i>Hayat hakkında ne biliyorsun?</i>	119
<i>Otelimiz kaloriferlidir</i>	130
<i>Şu dağların arkası</i>	138
<i>Dejavu</i>	141
<i>Gergedan</i>	149
<i>Şehir Kulübü'nde tuhaf bir gece</i>	155
<i>Top sende</i>	165
<i>Vaka köprünün başında olmuş</i>	170

<i>Daha neler oluyor, neler.....</i>	179
<i>Toplantı ve sonrası.....</i>	188
<i>Neler oluyor?.....</i>	194
<i>Sen kimsin sahiden?.....</i>	202
<i>Hastane ziyareti.....</i>	206
<i>Camii toplantısı.....</i>	216
<i>Sıradan bir gün.....</i>	229
<i>Karaköprü üzerinde acayip bir seyahat.....</i>	232
<i>Buyurun başka bir toplantıya.....</i>	238
<i>Kaset.....</i>	243
<i>Manzara.....</i>	251
<i>Ama, ama, nasıl olur?.....</i>	255
<i>Sona doğru.....</i>	259
<i>Eve dönüş.....</i>	266

Hikâye bu sefer böyle başlıyor...

Bu sefer aynı şey olmadı; Cemal Kara binanın camı çatlak demir kapısından içeri girdiğinde hemen solundaki elektrik düğmesine bastı, acele adımlarla merdivene yöneldi ve o titrek ışık ilk katın beşinci basamağına adımını attığı anda sönmedi. Aslında, “normalde” olması gereken buydu ve hep öyle oluyordu; ışık yandıktan sonra önündeki merdivenlere kadar olan zemini çatlamış çinilerle kaplı dar koridoru hangi hızda yürürse yürüsün, basamakları ağır ya da hızlı çıksın o noktaya geldiğinde –olaya defalarca şahitlik eden kapıcının ifadesiyle– otomatik zımbırtı devreyi kesiyordu. Tuhaf olan, ondan sonra bastığı düğmenin himmeti yine adımlarının hızı ne olursa olsun onu beşinci kattaki dairesine kadar götürüyor, ışık –iki merdiven arasında uzanan dar koridorların tam ortasına denk gelen noktada, tavandan sarkan çıplak ampullerdi bunlar– kapıyı kapattıktan hemen sonra sönyordu. Cemal Kara bu acayıpliği apartmana taşınmasından bir ay kadar sonra fark etmişti ve ardından kendi başına bıkırtıcı sınamalara girişmişti. Mahalleden birkaç çocuk ve apartmanın hödük kapıcısıyla yaptığı denemeler sonra-

sında da bu muammayla başa çıkamayacağını kabullenmek zorunda kaldı. (Başka hiç kimsede asla böyle olmuyordu.) İnanç konusunda sıkıntıları olan biriydi Cemal Kara. Müminlikle münkirlik arasında gidip gelen bir haletiruhiyeye sahipti; zihni ve kalbi herhangi makul bir sebebe bağlı olmadan her iki tarafa da meyl edebiliyordu. Çok karanlık ve derin bir alana sürükleneceği korkusundan bu durumu hakkında da düşünmek istemezdi. Nihayetinde, çözemediği bu muammayla alakalı olarak tevekkül sahibi bir müminmiş gibi herkesin özel bir lanetle doğduğu, kendi kısmetine de böylesi bir tuhaflığın düştüğü, bunun da –sayılabilecek onca beter lanet göz önüne alınacak olursa– kabullenilebilecek bir hal olduğu düşüncesine sarıldı.

Lakin o akşam zihni öylesine bulanıktı ki ışığın ikinci katta kadar yanık kaldığını fark edemedi. Daha doğrusu bunu idraki biraz zaman aldı; ikinci katta karanlıkta kaldığında insiyaki olarak düğmeye bastı ve sonra ancak üçüncü katın merdivenlerinin ortasına vardığında bu “anormalliği” kavrayabildi. Ancak, hakikaten kafası öylesine karıştı ki bu tuhaflığın yaratması gereken şaşkınlığa kapılamadı bile; hafif bir duraksamadan sonra hızlı adımlarla çıkmaya devam etti. (Aslında bu son işaret, o gün hayatında bir “şeylerin” değişmekte olduğunun intikali için görkemli bir finaldi.) Dördüncü katın sahanlığına vardığında karşı kapıdan çıkan bir kadınla karşılaştı. Siyah mantolu, dikkat çekici büyüklükte topuzu olan şişman kadın onu görünce ani bir mahcubiyete kapılmış gibi kafasını öne eğdi, hızlandı, telaşlı adımlarla yanından geçip merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden inerken acıklı bir beceriksizlik içerisinde o koca topuzun üzerine eşarbını geçirme çabasına da girişmişti. O arada dönüp kaçamak nazarlarla açık kapının ağzında dikilen göğüs cebine muhtemelen yılan olması niyetiyle işlenmiş bir amblem taşıyan beyaz önlüklü zayıf adama baktı. Adam, az ön-

ce çok önemli meseleyi halletmiş gibi muzaffer bir eda içerisinde, elleri önlüğünün ceplerinde öylece duruyor ve burunun ucuna düşmüş kalın camlı gözlüklerinin üzerinden müşfik nazarlar eşliğinde gülümsüyordu. Cemal Kara, her nedense bu tebessümün kadından çok kendisine yönelmiş olduğunu düşündü; önünden geçerken kafasıyla hafifçe selam verip hızlıca yukarı yöneldi. Kendi dairesine ulaştığında alt komşusu kupa çekme ve sülük mütehasısı Hulusi Kuzgun'un çelik kapısının binayı inleyen gümbürtülü kapanma sesi geldi. (Kapısının üzerine yapıştırdığı kâğıtta akli başında herkesin kuşkuyla karşılaşması gereken bir özensizlikte Homeopati Uzmanı yazıyordu. Onca zaman içerisinde –binaya taşınalı üç yıl kadar oluyordu– adamla sadece iki kere konuşmuşluğu vardı. İkisi de pek hayırla anılacak zamanlara denk gelmiyordu. Bunların ilki, bir sene önce bütün şehir pek de hafif olmayan depremle sarsılıp ahalinin korkuyla sokağa fırladığı o gece; ikincisi, binanın üçüncü katındaki emekli subayla birlikte onun da evine hırsız girdiği bir pazar günü gerçekleşmişti. Hulusi Kuzgun bu konuşmalar sırasında mevzuyu bir şekilde “sülük terapisinin” faydalarına ve bunun eğitiminin en iyi yeri olan Sudan'da geçirdiği senelere getirmişti.)

Cemal Kara evinden içeri girdiğinde soyunmadan önce kapının ağzında şöyle bir dikildi. Derin bir nefes aldı. Şubeden ayrılırken ağır ağır başlayan ve iki kere otobüs değiştirmek zorunda kaldığı mutlak seyahati boyunca daha da çok hisseder olduğu göğsünün sanki bir pompa vasıtasıyla şişip genişlemesi hali evden içeri girdiğinde kesilivermişti. Bir dış ağrısından aniden kurtulmanın ferahlığına kavuşmuş gibi paltosunu çıkartıp astı; sonra mutfağa yöneldi.

Haftada bir temizliğe gelen ve yemek yapıp bırakan kapıcının karısının pişirdiği ıspanağı yerken televizyonda haberleri izledi. Abartılı şekildeki kıvrıkcık saçının peruk olduğu

yolunda dedikoduların muhatabı kalın sesli spiker ağır kış şartlarının memlekette yarattığı sıkıntılardan, kapanan yollardan söz ederken büyük bir beceriyle lafı yıldırım çarpması sonucu hastaneye kaldırılan çiftçiye ziyaret eden sağlık bakanı haberine getirdi. Ardından sokaktaki vatandaşların ve bazı politikacıların yeni anayasa çalışmaları konusundaki görüşlerini açıkladıkları röportajlarına geçildi. Memleket vasatının numuneleri ardı ardına saçma sapan konuşmalar yapmaya başlayınca Cemal Kara televizyonu kapattı ve daireyi kaplayan derin sessizlik içerisinde yemeğine döndü. Zihni hâlâ tam bir berraklığa ulaşamamıştı. Belki de bundan, gözü sağ tarafındaki duvarda asılı, çerçevesi de, kendisi de zamanın kirinden pasından az çok kararmış eski yağlı boya resme gitti. Çocukluğundan beri kurtulamadığı bir alışkanlıkla yaptı bunu. Dalları gökyüzüne ulaşan çok görkemli bir çınarın neredeyse yarısını kapladığı resim, bir akşam alacasında köyüne dönen bir çoban ve koyunlarını gösteriyordu. Lakin, muhtemelen ifade etmeye çalıştığı tersine karanlık, uğursuz bir şey vardı bu resimde; uzakta, tepenin hemen önünde, penceresinde ışıkları belli belirsiz titreşen o meşum ev mi, acayip bir şapka takan çobanın tam seçilemeyen tuhaf ifadesi mi, resmin üst tarafını kaplayan biraz sonra patlayacak fırtınanın habercisi gibi duran kara bulutlar mı; bir şey işte. Yatalak babası Darülaceze'ye gitmeye karar verdiğinde bu resmi de yanında götürmüştü. Neden? Cemal Kara bunu hiç bilemedi. (Çocukluğunda bu resimden nefret eden annesiyle babasının bu mesele yüzünden defalarca tartıştıklarını hatırlıyordu. Hatta bir keresinde annesiyle aynı faciada –tıpkı böyle soğuk bir kış günü Zeytinburnu'nda denize uçan ve sekiz kişinin hayatına mal olan freni patlamış minibüs kazası– hayatını kaybeden teyzesi de bu tartışmaya katılmış; tuhaftır, eniştesinin tarafını tutmuştu.) Babasının ölümünden sonra resim, Darülaceze tarafından ondan

kalan ufak tefek eşya ile birlikte bu eve yollanmış, o da taşıdığı onca huzursuz hatıraya rağmen sanki gizli vicdani bir sızının işaretiymişçesine resmi duvara asmıştı. Doğrusu ya, bunun gerçekleşmesi hemen de olmamıştı. Ondan kalan kol saatini, eprimiş takım elbisesini, bir bankanın hediyesi olan içinde hâlâ bozuklukların durduğu kapaklı cüzdanı bir naylon torbaya koyup gardırobun derinliklerine kaldırdıktan sonra resim duvardaki yerini almak için uzun süren bir tereddüt sürecinin geçmesini beklemişti. (Arada bir rüyalarını ziyaret eden annesini üzeceğini düşünmesinin bunda payı olduğunu kabul etmek gerekir.) Sonunda, epey uzun süre ziyaretine gitmemiş olmaktan duyduğu yürek burukluğu galebe çaldı; resim, çivinin tam nereye çakılacağına tespiti konusunda epey bir bekleddikten sonra duvardaki yerini aldı. (Tam bir bedel olmasa bile bu kadarı bile yüreğinde bir hafiflik yaratmıştı.) Arada bir çocukluğundan kalma alışkanlıkla o resme dalıp gittiği oluyordu. En çok da o çobanın sanki fırçanın ucuyla –resmin diğer taraflarına göre çok daha ustaca– şöylesine bir dokunulup geçilmiş, böylece daha da müphem kalmış o meyus ifadesine takılıyordu. Cemal Kara lokmasını çiğnerken nazarlarını gökyüzünde bulutların arasından belirmeye başlarken en çok çınarın yapraklarında belli belirsiz parıltılar bırakan soğuk aydan aşağıya kaydırıldığında o yüzle karşılaştı. Bir elinde eğri büğrü uzun bir sopa tutan çobanın yüzündeki ifade sanki değişmişti; şimdi adeta alay edermiş gibi ona bakıyor, daha önce hiç fark etmediği biçimde tebessüm ediyordu. Cemal Kara'nın şaşkınlığını harlayan aynı anda o çobanın birine ne de çok benzediğini keşfetmesi oldu; sanki Müdür Osman Ağırbaş karşısında duruyordu. Sadece dudaklarının arasında küllü uzamış sigarası yoktu. Cemal Kara bunun babasından miras, arada bir kapıldığı hayallerden ya da yine ondan miras mutat vehimlerden biri olduğu telkinine hemen sarılıverme-

se ve buna kendisini şaşılacak ölçüde çabuk inandırmasa o geceyi zor bitirirdi. Öyle yaptı; hemen kafasını çevirdi ve yemeğine döndü.

Yemeğini bitirdikten sonra, her zamanki gibi bulaşık işini hemen mi, yoksa sonra mı halletmenin daha doğru olacağı konusunda bir kararsızlığa kapıldı. Neticede mutfağa geçti, alelacele tabağını yıkadı ve ardından yatak odasına yollandı. Yatağın altında duran toz içindeki suni deriden, yeşil renkli valizi çıkardı. Derin derin aldığı nefeslerin ardından gardırobu açtı; oradan aldıklarıyla bavulu doldurmaya başladı. Bu bavul hazırlama işiyle uğraşırken de bir yandan çaresizce bu uğursuz günün başına, sabaha döndü. Dönmekte haklıydı...